

se *Mankön*. *M-a linien*, se *Manslinie*. — 2) Som tillhör, har afseende på en man. *M. ålder*. *M-a år*. — 3) Som vanligen utmärker, passar, anstår en mogen man. *M. karakter*. *M-t vett*. — 4) Tapper, modig, oförfärad. *En m. gerning*. *M. ståndaktighet*. *Ett m-t försvar*. — *Syn*. Se *Tapper*.

MANLIGEN, adv. Se *Manligt*, 2.

MANLIGHET, f. 3. 1) Manlig mognad, karakter, manligt sinne, manliga tänkesätt, manlig fasthet, sinnesstyrka. — 2) Tapperhet, mod, oförskräckthet. — *Syn*. Se *Tapperhet*.

MANLIGT, adv. 1) Såsom en man. *Tala m.* — 2) Tappert, modigt, käckt, ståndaktigt. *Strida m.*

MANLISTA, f. 1. (sjöt.) Förteckning på de sjömän, som en skeppare antagit i sin tjänst.

MANNA, f. (bibl.) Kvinna.

MANNA, v. a. 1. (sjöt.) *M. rå*, vid vissa högtidliga tillfällen låta skeppsbesättningen, iklädd sina bästa kläder, uppstiga på rårna och der förblifva en viss tid i upprätt ställning.

MANNA, v. n. 1. (gam.) Taga man, gifta sig.

MANNA, n. sing. 1) Israeliternes näringsmedel i öknen, enligt bibeln. Jfr. *Mannatråd*, 2. — 2) Ett sockerartadt ämne, som utsvetas ur mannatråden. Jfr. *Mannatråd*, 1.

MANNAASK, f. 2. Se *Mannatråd*.

MANNABLOD, n. sing. (bot.) Örten *Hypericum quadrangulare*.

MANNAGRYN, n. 3. (mest i plur.) De afskalade fröen af mannagräset.

MANNAGRÄS, n. 3. Ett grässlåg, som växer i vattendiken, och hvars frön insamlas till beredning af mannagryn. Odlas isynnerhet i Polen. *Festuca fluitans*.

MANNAMINNE, n. sing. oböjl. (af *Man*, II, 1) *I m.*, så långt tillbaka samtida människor kunna draga sig till minnes. *Det är ännu i m.*, ännu lefvande människor minnas det.

MANNAMOD, n. sing. Manligt mod. — *Syn*. Se *Tapperhet*.

MANNAMÄN, m. sing. (af *Man*, II, 1) Partiskhet, anseende till personen. — *Syn*. Väld, Partiskhet.

MANNAS, v. d. 1. (gam.) Komma till manbar ålder. Säges om flickor.

MANNASTRIT, m. 3. Insekt af Stritslägget, som genom sina styng i Mannaaskens blad förorsakar utsvetningen af det moslika sockerämne, som kallas manna. *Cicada Orni*.

MANNASVINGEL, m. sing. Se *Mannagräs*.

MANNATRÅD, n. 3. 1) Benämning på tvenne trädslag af Askslägget, ur hvilkas blad utsvettar en saft, som stelnar till gulhvita droppar, hvilka samlas och bringas i drogisthandeln under namn af Manna. *Ornus europæa* och *O. rotundifolia*. — 2) Ett trädslag, som växer kring Sinai samt i det öfriga Steniga Arabien; anses vara det, som lemnat det i bibeln omtalade manna. *Tamarix gallica*.

MANNAVETT, n. sing. Manligt vett, förstånd.

MANNAVIF, n. 3. (gam.) Se *Äktenskap*.

MANNAÅLDER, m. sing. Manlig ålder, manliga år.

MANNAÅR, n. 3. pl. Se *Mannaålder*. *Hinna till m.*

MANNELIGEN, adv. Se *Manligt*, 2.

MANOMETER, manómétr, m. 2. pl. — *metrar*. Instrument att mäta luftens täthet.

MANS, adv. Se *Man*, adv.

MANSBLOD, n. sing. Örten *Hypericum quadrangulare*, med gula blommor.

MANSBOT, m. sing. (lagt.) Böter, som enligt lag måste erläggas af dem, hvilka utan uppsåt vållat en människas död.

MANSBÖRDA, f. 1. Så mycket, som en man förmår att bära.

MANSCHETT, manschätt, m. 3. (fr. *Manchette*) Krås, fästadt vid handlingen af en skjorta. (Fig. fam.) *Darra på m-en*, vara mycket rädd.

MANSCHETTSKJORTA, manschättschjorta, f. 1. Skjorta med vidsydda manschetter.

MANSFADDER, m. 2. pl. — *faddrar*. Mansperson, som står fadder åt någon.

MANSHUFVUD, n. 4. pl. — *vuden*. (skepp.) Öfra delen af de betingar, mellan hvilka bråspelet ligger.

MANSHÖG, a. 2. Af en mans höjd.

MANSHÖJD, f. sing. Höjd, lika med den, som en man af vanlig längd har.

MANSKADA, f. sing. (mindre brukl.) Spilling af människolif. *Råka i m.*, vålla någons död.

MANSKAP, n. 3. o. 3. Menige karlar vid en militär- eller arbetstrupp; äfv. ett fartygs besättning. *Nytt, nyvärfdt m. M-et på ett fartyg*. — Har sammansättningen Arbetsmanskap.

MANSKRAFT, f. 3. Örtslägget *Eryngium*, med blåaktiga blad och blommor.

MANSLEM, m. 2. pl. — *lemmar*. Den af mannens lemmar, hvarmed alingen förrättas.

MANSLINIE, f. 3. Manlig slägtlinie. Jfr. *Svärssida*.

MANSPERSON, -pärssón, m. 3. Person af mankön.

MANSPILLAN, f. sing. indef. Förlust af manskap. [Mansspillan.]

MANSRÖST, f. 3. Rösten af en mansperson, som gått genom målbrottet.

MANSSIDA, f. 1. 1) Den sida, hvarpå männen äro, t. ex. i en kyrka. — 2) Se *Manslinie*.

MANSKRÄDDARE, m. 3. Skräddare, som tillverkar kläder endast för manspersoner.

MANSTARK, a. 2. 1) Stark till antalet. *Fienden är ganska m.* — 2) Brukas äfv., för att beteckna en obestämd styrka, t. ex.: *Hur m. kan fienden vara?*

MANSÅLDER, m. 2. pl. — *åldrar*. En människas ålder, i allmänhet taget. Beräknas vanligen till 30 år. *Lefva i tre m-åldrar*, i 90 år.

MANTAL, mantält, n. 3. Kameralistisk term, som betecknar sjelfva enheten, hvarefter ett hemman mätes. *En gård om två, om ett halft m.* — *Syn*. Hemmantal.

MANTALSAFGIFT, f. 3. Se *Mantalspenningar*.

MANTALSFRIHET, f. 3. Frihet ifrån skyldighet att erlägga mantalspenningar.

MANTALS-KOMMISSARIE, --kåmmissarie, m. 3. Se *Uppbörds-kommissarie*.

MANTALSLÄNGD, f. 3. Förteckning öfver alla inom ett mantals-skrifningsdistrikt bosatta personer, till namn, ålder, yrke, förmögenhet, o. s. v.

MANTALSPENNINGAR, m. 2. pl. Stadigvarande personel skatt, som betalas af hvarje mantalskrifven person ifrån 17 till 63 år.

MANTALSRÄNTA, f. sing. Se *Hemmantalsränta*.

MANTALSSKRIFNING, f. 2. Den förrättning, hvarvid alla rikets inbyggare upptecknas i och för skattläggningen.